

"สงครามที่ฉันยังมีชีวิตอยู่"

ว:พี ลาลิณี
๑๕ เมษายน ๒๕๕๖

ในที่สุด ฉันสงครามที่ฉันยังมีชีวิตอยู่...
ผ่านคืนวันหนึ่งมาเป็นเวลาห้าหกปี ผ่านพ้นไปอีกรอบหนึ่ง...
ฉันเริ่มอ่านสงครามที่ครั้งที่ ๗๗...
ฉันรับชีวิตตัวเอง ผู้ได้รับโอกาส
จากธรรมชาติให้สัมผัสมาแล้ว

หลายคนอาจรู้สึกเบื่อหน่าย...
โดยที่เห็นว่าเป็นเรื่องซ้ำ ๆ ซาก ๆ
จึงไม่สนใจ...
แต่สำหรับฉันนั้นกลับมองว่า...
เท่าที่ฉันมีโอกาสสัมผัส
สัมผัสกับมันมาแล้ว...
หากมองเห็นสงครามซึ่งมีเหตุผลเชื่อม
โยงทุกสิ่งเข้าหากัน...
ย่อมถือว่า...
แต่ละชีวิตแต่ละสิ่งต่างเข้า
มาสัมพันธ์กัน...
ทั้งหมดคือวิถีชีวิต...
เพื่อค้นหาความจริง...
ย่อม
ช่วยกันให้เกิดปัญญา...
ทำให้มองเห็นทุกสิ่งด้วยดวงใจที่ลึกซึ้ง
ยิ่งขึ้น

เมื่อพูดมาถึงจุดนี้...
ทำให้ฉันกลับไปนึกถึง...
ช่วงหนึ่งของชีวิต
ตัวเอง...
เมื่อประมาณกว่า ๒๐ ปีมาแล้ว...
ระหว่างนั้นฉันได้รับการ
รื้อฟื้นจากคนหลายกลุ่ม...
ให้เข้าไปรับหน้าที่...
กรมการศาสนา
เกษตรศาสตร์

ระหว่างช่วงฤดูร้อนทุกปี...
ฉันรักที่จะลงไปใช้ชีวิตร่วมกับ
นิสิตทุกกลุ่ม...
ซึ่งอาสาสมัครออกไปทำงาน...
ระดับล่าง
โดยร่วมทำงานกับชาวบ้าน...
ในท้องถิ่นที่ทุรกันดาร...
ท่ามกลางสภาพ
ความร้อนแฉะแฉ่ง...
โดยเหตุที่ฉันรู้สึกอยู่ในใจว่า...
แต่ละคน
คือลูกหลานของชนแท้ ๆ...
และหากมีช่องโหว่จากธรรมชาติ
เมื่อเห็นว่าฉันเป็นญาติผู้ใหญ่...
อย่าห่วง

ช่วงนั้น ระหว่างเดือนมีนาคม...
ต้นคุณหรือภา
พฤกษ์ที่ขึ้นกระดากอยู่ตามธรรมชาติ...
กำลังมีดอกสีเหลืองอร่าม
น้อยลงมาจากต้นเมื่อก่อน...
แต่ที่ท่ามกลางสายลมร้อน...
แม้ว่า
สภาพที่...
ไม่จรร้อนแรงมาก...
อีกทั้งอาจมีพายุสงครามที่พัดกระหน่ำ

อย่างรุนแรง คนที่ในที่พักได้รับความสะดวกสบาย แต่คนที่รัก
ทราบดีว่าชีวิตนอกกลางคืนก็กลางกลางกลางกับบรรดาผีเสื้อลูก
หลานตัวเองอย่างมีความสุข นอกจากนั้นยังมีส่วนร่วม ส่วน
ความรักถึงครอบครัวที่อยู่ในห้องติดกับ

ใช้แล้ว มันทำให้ฉันพบความจริงอย่างหนึ่งว่า แม้ด้าน
หนึ่งอาจทำให้ฉันรู้สึกว่าการกระทำที่กระทำกรรมแก่มนุษย์
แต่อีกด้านหนึ่งก็บังคับให้ฉันไม่อย่างนั้นอีกด้านหนึ่ง ซึ่ง
ฉันกระจัดกระจายอยู่ทั่วไป สามารถสนองผลอันงดงามแก่จิตใจ
ใจเรารู้สึกบ้างไม่

นอกจากนั้นฉันยังพบต่อไปอีกว่า สิ่งที่ดีและลูกหลาน
ได้มีบุญไปนั้น ทำให้ครอบครัวมีความสุขในกับเราอย่างสิ้น
หนือ ซึ่งก็คือว่า เป็นความสุขที่ได้รับอีกส่วนหนึ่ง

หลังจากกลับมาได้ไม่กี่วัน ฉันก็ต้องเดินทางไปร่วมกิจกรรม
ณ กรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษต่อไปอีก เมื่อไปถึงที่นั่นฉัน
ก็ได้พบกับลูกสาวลูกชายผู้หนึ่งคนหนึ่ง ซึ่งเคยเป็นสมาชิก
คำบดสาส์นมิตร สมัยที่เธอยังเป็นเด็กเรียนอยู่ในมหาวิทยาลัย
ลึกลับแห่งหนึ่งไปพักอยู่ด้วย และเมื่อเธอได้รับจดหมายไปประ
ชุม และไปตามข้อต่าง ๆ ที่ฉันประกาศ

บ้านแล้วมีเธออยู่คนเดียว เนื่องจากยังไม่มีครอบครัว ตั้ง
นั้น ระหว่างอยู่บ้าน ก่อนเข้าหอพักหนึ่งคุยกันตามประสาครู
กับศิษย์ที่สนิทกันเช่นพ่อ กับลูก

สิ่งที่เธอเล่าให้ฟังเมื่อฝากไว้คือ ทุกเช้าห้าโมงเช้า
แรก ท่ามกลางความรุ่งอรุณเหนือ ฉันลุกขึ้นตั้งแต่ห้องพัก
ยังมีเครื่อง เมื่อไฟฟ้าที่โต๊ะเล็ก ๆ ซึ่งตั้งอยู่ตรงหน้าฉันก็
หน้าต่างกระเจก แล้วก็นั่งเขียนหนังสือ

พอห้องฟ้าเริ่มสว่าง สายอาทิตย์มองผ่านประตูหน้าต่างออก
ไปแล้วบรรดาทาสทาสนอก และที่แสงสว่างเริ่มเข้ามาแล้ว
เธอก็หันมาต่าง ๆ ปรากฏว่ามีความจริงเช่นมาอีกครึ่งหนึ่ง

ภาพที่เห็นอยู่ในขณะนั้นก็คือ มุมนี้จะมีสิ่งมีชีวิตอยู่ทั่ว ๆ ไป
แล้วตกควมมาปกคลุมอยู่บนพื้นดิน พื้นถนน กระทั่งหลังคา
รถ ซึ่งจดเรียงรายอยู่ในความสงบเงียบ จนกระทั่งอาจกล่าว
ได้ว่า แทบจะหาชีวิต สักชีวิตหนึ่งซึ่งเคลื่อนไหวนั้นไม่เห็นได้
ทั่วภาค

ฉันเกิดความรำลึกถึงช่วงเวลานั้น มองเห็นสังคม ชัดเจนยิ่งขึ้น
จึงเกิดความเล็ดหล่น: เขียนเรื่อง "จากไอริชอันดี" อันนี้
แม้เพียงช่วงเวลาที่เพียงไม่กี่วันมานี้
ก็ใคร่สนใจที่จะอ่านเรื่องนี้ น่าจะค้นหาได้จาก "ห้องสมุดใกล้บ้าน
ระพี สาคะ" ถนนสุขุมวิท

เพราะเหตุว่า เมื่อไม่กี่วันมานี้เอง ฉันยังใช้ชีวิตนอกเวลา
ตื่นขึ้นกลางดึก อยู่กับลูกหลานเกษมสุขทุกคนอย่างมีความสุข
อันนี้ฉันก็พบความหมายอันหนึ่ง และมองเห็นนิมิตอันดี
อยู่ในบรรยากาศทั่วไปอย่างมีธรรมชาต

ถ้าพูดว่า "ชีวิตฉันผ่านร้อนผ่านหนาวมาจนพอสมควร
แล้ว" ก็ไม่ผิด และเมื่อเพราะการผ่านมาพอสมควรนี้แหละ
นี่ ที่ทำให้มองทุกสิ่งด้วยใจที่กล้าหาญ อบอุ่นใจคิดว่า "พอสม
ควรแล้ว" สิบซึ่งมากขึ้น

ตามจริงได้คือตาชั่งจากงาน ซึ่งถูกพื้นชกตรด้วยกบฏ: เมื่อย
ต่าง ๆ ออกมาอย่างอิสระก่อนเกษมสุข และปรารถนาที่จะ
ได้ "จะไม่รับงานที่มิใช่อาชีพสักอย่างไปจนกว่าจะสิ้น
ชีวิตนี้" ไม่ว่าจะเป็นงานรูปแบบไหน โดยที่เชื่อว่า ก็คือทอง
ตามจะมีโอกาสทำงานซึ่งส่งผลตอบสนองในชั้น "คุณค่า"
มากขึ้นกว่าเก่า

"การทำงานได้มากขึ้น" ตามความหมายที่อิสระ ภายใต้นัยการ
อันรันทวนานี้ หากมีคนอื่นเอางานมาให้ทำเพราะความศรัทธา
อย่างหลากหลาย แม้ว่าเป็นผู้ที่เคย หรือไม่เคยรู้จักกันเป็น
ส่วนตัวมาก่อนก็ตาม

กับอีกด้านหนึ่ง ซึ่งมักจะถือว่ามีความสำคัญมากกว่า เพื่อ
จากเป็นสังขรณ์ขึ้นขึ้นจาก กล่าวคือ การที่ตนเองเป็น
โศกสออันดี โศกที่มีผู้คนห่วงใยมาต่าง ๆ มาในนี้คือ เพื่อ
การเรี่ยไร แม้คนเหล่านี้หากไม่มีความหวั่นไหวให้เราต้อง
คิดก็ตาม แต่คนเหล่านี้รักและสนใจที่จะคิดเองอยู่แล้ว

ชีวิตฉันไม่ค่อยสบาย สนใจเกี่ยวกับ นรีอภิมงคลพงศกรรมเกิน
กว่าสิ่งอื่น คิดว่า "ทุกสิ่งควรเป็นไปตามเหตุและผล"
ฉันไม่ได้หมายความว่า ตนรังเกียจเรื่องเทวดา หากแต่รู้ว่า
ธรรมะที่แท้จริงเป็นสิ่ง ฉันพบได้ทั้งตนเองโดยแท้

ตั้งแต่วันที่ผู้ในผู้ในบุคคลก่อน เคยพูดนี้ได้ฉันเป็นคนรักความ
ว่า "ทำไมเราเข้ากับตัวเอง บ่อมองไม่เห็นความจริง"
ซึ่งชีวิตฉันผ่านร้อนผ่านหนาวมาทั้งช่วงนี้ เริ่มมองเห็น ความ
จริงได้ชัดเจนยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ

"ความสุขที่แท้จริง ถึงต้องเรี่ยไรจากความทุกข์"
และทุกสิ่งทุกอย่างเกิดจาก สิ่งที่อยู่ใกล้ตัวใกล้ใจที่สุด ไม่ว่าจะ
เกิดจากด้านไหนก่อน ซึ่งด้านหนึ่งเกิดจากความวิเศษ ส่วนอีก
ด้านหนึ่งเกิดจาก การมีดลใจโดยทางเหนือแก่ตัว ของคนอื่น
ฉันก็เห็นว่าเกิดทุกข์ ทั้งในนี้เห็นหนทางออก จนกว่าทุกสิ่งจะ
ถูกควบคุมโดยตนเองได้

จากประสบการณ์ชีวิตที่ผ่านพ้นมาแล้ว นหลายคน
มีภรรยา ฉันเรี่ยไรธรรมะบพวิเศษต่างไปจากคนอื่น ๆ
นหลายคนที่เดียว การพูดเช่นนั้นมักจะเป็นอย่างนั้นว่า ผู้
พูดมองเห็นฉันเป็นคนมีธรรมะ แต่ตนก็ไม่สนใจว่ามีจริง
หรือไม่มี พอฉันเป็นเรื่องการมองของคนอื่น ส่วนฉันเองก็ยัง
คงถือปฏิบัติจากภรรยาที่อิสระ และเรี่ยไรทุกสิ่ง อย่างนั้น
คงตลอดไปเท่านั้น เป็นพอแล้ว

ตั้งแต่นั้นกลอนบทหนึ่งจากศิษย์ ซึ่งฉันชื่อเสด็จออกนักษ
เขียนไว้ในหนังสือ "หอมกลิ่นกลีบปทุม" ซึ่งคนชื่อชัชวาลย์
จัดพิมพ์นี้จากแรงอธิษฐาน ระนกว่าดวงจันทร์หนึ่งผู้บริพัตรมา

วิทยาลัยเกษตรศาสตร์สงขลา

ใครเกลียดใครชัง ช่างเขา
ใครดูใครต่ำ ทนเอา
ใจเรานั้นคงเป็นพอ

อาจเป็นเพราะเหตุว่า รากฐานความคิดฉันเอง น้อยคนสัก
ซึ่งอย่างรวดเร็วจึงเกินกว่าที่หลายคนจะติดตามทันความเข้าใจ
ได้ทัน ท่ามกลางสภาพพื้นฐานคนในสังคม ซึ่งกันหันดีในทุก
สิ่งอันอยู่กับตัวบุคคล ทำให้ผู้ที่ติดตามความคิดได้ จำต้อง
กลายเป็นคนต่างเพศต่างวัย กันมาก ก่อให้เกิดมีปัญหาใกล้ตัว
รุนแรงยิ่งขึ้น

นี่แหละ คือปัญหา ซึ่งผู้ที่มีจิตวิญญาน รักและห่วงมันอยู่
กับทรท่วงานเพื่อน้องวัยเร่ร่อน จากรากฐานตนเอง อย่างอิสระ
มาตลอดชีวิต จำต้องถูกบีบรัดล้อมโดยพฤติกรรมของผู้ที่อยู่
ใกล้ตัวใกล้ใจที่สุด หากถือเอาเป็นเรื่องธรรมดา ทุกสิ่งก็ควรจะไปดี

สุดท้ายเอง ก็เป็นแรงผลักดันให้ฉันเขียนเรื่องนี้ เพื่อนำมาทบทวน
ทวนถามตนเองหนึ่ง กับถ่ายทอดผลการเรียนรู้จากประสบการณ์ชีวิต
สู่ชนรุ่นหลังอีกหนึ่ง มีนัยเคลือบคัมภีร์ ภาพตัวเองมาผ่าน
แล้วว่า การที่พระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร
ทรงมีพระมหากรุณาธิคุณโปรดเกล้าโปรดกระหม่อม ให้มีโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ
เพื่อช่วยเหลือประชาชนในชนบทอันดามันและจังหวัดภูเก็ต

คนทุกวันนี้ ชอบนำเอาความสำคัญของคนรอบค้อมาก
กล่าวอ้างมากชั้น แต่ฉันก็รู้ความจริงว่า ทุกสิ่งทุกอย่าง
ด้านข้างอันอยู่กับผู้มองว่า จะมองเห็นได้ มองด้าน หรือด้าน
เดียว มากกว่า แม้ใครมองเห็นด้านเดียว ก็เป็นเรื่องราวธรรมดาเช่นกัน

มาดั่งช่วงนี้ ฉันเริ่มพบความจริงแล้วว่า ทุกสิ่งที่มีนัย
ท่ามกลาง เกิดจากมีสลับความเห็นแก่ตัว เพราะอยากให้เป็นไป
ตามความต้องการของตน เมื่อได้มาแล้ว จึงรีบเกิดจาก
ความอยาก ผ่อนคลายลงกลับมากมีตาออกสู่ตนในที่สุด ยิ่ง
ก้าวไปเร็ว ก้าวไปไกล ก็ย่อมถูกบีบรัดยิ่งขึ้น

ฉันจึงขอโอกาสมี พิธี พิธีกรรมให้ทุกคนทุกคนที่เริ่มมอง
เห็นแล้ว แม้อาจยังไม่ชัดเจนนัก วัตถุประสงค์ไปพิจารณาให้
เห็นสิ่งสอนใจตัวเอง เพื่อว่าวิถีชีวิตตาม เรื่อง บังคับต้องเห็นต่อ
ไป จะได้มีการ สังวร ระวังไว้ โดยเฉพาะอย่างนี้ หากมีภรรยาที่
อิสระ เพื่อให้ออกคดปลอตไปร้องร้องขึ้น

ขอให้ทุกคนที่ฉันรัก คงประสพแต่โชคดี เพื่อจะได้มี
ความสุขมากขึ้นในอนาคต และขอให้ฉันสังวรกันดี คงมี
ความหมายส่วนรับทราบนี้จากฉัน มากขึ้นกว่าเก่า โดยไม่ต้อง
เห็นต้องคิดต่อไปว่า จะมีสักสักสักครั้งนี้นะ

"สังวรกัน" ที่ผ่านพ้นมาดี จึงเริ่มอีก
ครั้งหนึ่งซึ่งมีความหมายมากสำหรับฉัน เพราะ
ไม่ได้ออกไปเที่ยว สหก สหกันไหน หากทำงาน
อยู่กับบ้าน เพื่อทบทวนตนเองมากกว่า

มันอาจเป็นท่ไรชีวิตที่ร่วมให้ตนได้รับ
ประโยชน์ในด้านคุณค่า มากกว่าอีกนลาบ ๆ คนใด
หรือไม่.....?